TRINAESTIĆ

24137

TRINAESTIĆ

Bila jednom neka mlada majka koja je sretno živjela sa svojim dobrim mužem i trinaestero sinova. Braća su se vrlo voljela i nikad se nisu svađala ili pravila nestašluke zbog kojih bi ih roditelji morali grditi. Ako je bilo potrebno, svi su se natjecali tko će biti marljiviji. Tako je obitelj živjela u slozi i ljubavi u lijepoj kućici na podnožju brda, blizu velike šume. Ali jednog dana otac se razboli i za kratko vrijeme umre. Jadna je majka plakala a sinovi — i sami ožalošćeni — tješili su majku. Nisu razumjeli da ona plače i zato što ne zna kako da ih dalje odgaja i kako da pribavi sve što im treba.

— Kako ću nahraniti toliku djecu? — pitala se dobra žena.

Kad je uvidjela da neće biti moguće drukčije, zamoli Stanislava, prijatelja svoga pokojnog muža, da im pomogne.

Godinu dana kasnije Stanislav nagovori udovicu da se uda za nj i od tog trenutka postane toliko zao koliko je prije bio dobar. Nakon mnogih svađa sa ženom Stanislav jednog dana donese strašnu odluku.

Odvede djecu u gustu šumu s namjerom da ih tamo ostavi. Ali Trinaestić koji je bio lukav i koji je pogodio očuhovu namjeru, označavao je put bijelim kamenčićima.

Kad su oko podne djeca zaspala od umora pod velikim stablom, Stanislav pobjegne. Djeca se probude i udare u plač, ali ih Trinaestić ohrabri govoreći:

— Dođite sa mnom, vratit ćemo se majci!
Nije međutim znao da je Stanislav razbacao kamenčiće i da su se tako izgubili u velikoj šumi. Išli su išli, i kad se spustio mrak dođoše do lijepe kućice. Zakucaše na vrata: kuc, kuc.

— Tko je? — zapita ugodan ženski glas i vrata se otvore.
— Izgubljena braća, jako smo gladni...
— Uđite, ali budite spremni na bijeg, jer ovo je kuća čudovišta, i ako vas ono nađe kada se vrati — pojest će vas.

Noću se ljudožder vrati, i tek što uđe reče:
— Katarina, osjećam miris dobrog mesa! — To govoreći, otvori jedna vrata i ugleda dvojicu braće koji su se pokušali sakriti.
— Ah! — Ah! — zadovoljno uzvikne. — Sutra ću ih sve pojesti.

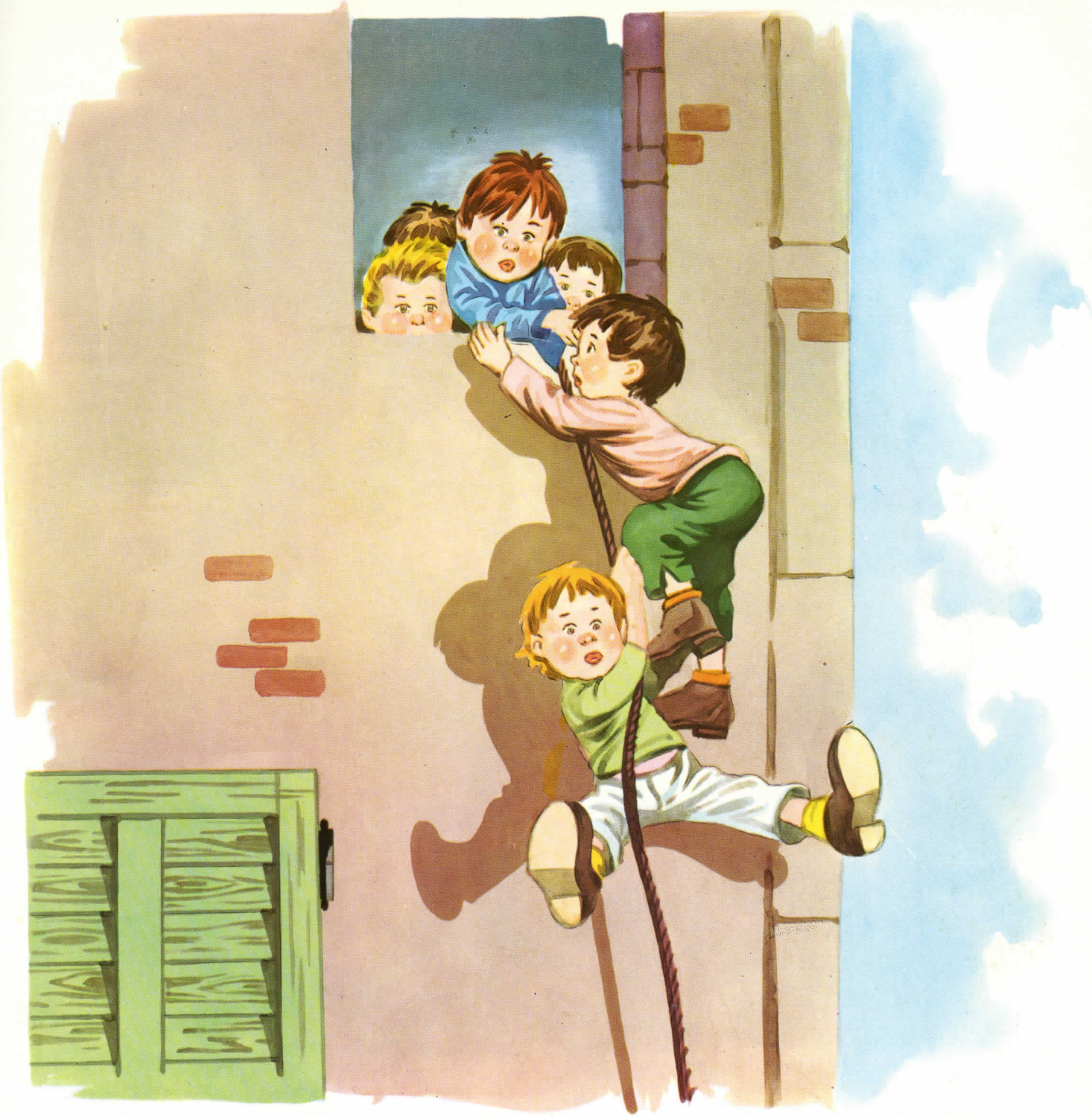

Ali prije zore lukavi Trinaestić pronađe dugo uže te se zajedno s braćom spusti kroz prozor. Buka probudi ljudoždera. A djeca se dadu u bijeg.

Trčali su, trčali, ali nije prošlo mnogo vremena i začuju glas diva koji je vikao:

— Stanite! Ionako mi nećete umaći.

Trinaestić se tada popne s braćom na veliko stablo.

Kad ljudožder dođe do njih, bio je toliko umoran da je legao pod stablo i duboko zaspao. Trinaestić siđe polako sa stabla, skine divu čizme kako ih ne bi mogao više slijediti i zajedno s ostalom braćom potrči kući.

Stigavši do kuće, zazvaše majku, a njoj zaigra srce od radosti. Potrči u susret svojim sinovima koji je dočekaše veselo kličući: Mama! Mama!

TRINAESTIĆ
PRIREDILA: ANĐELKA MARTIĆ
IZDANJE: GRAFIČKA I IZDAVAČKA RADNA ORGANIZACIJA »NAŠA DJECA«
OOUR: IZDAVAČKA DJELATNOST, ZAGREB
ZA OOUR: DRAGO KOZINA
LIKOVNO-GRAFIČKI UREDNIK: SREĆKO PLANINIĆ
NAKLADA: 14.000
TISAK: ČGP »VEČER«, MARIBOR 1987.